

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 3448

гр. София, 28.04.2022 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 41 състав,
в закрито заседание на 28.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Луиза Христова

като разгледа дело номер **889** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 248 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК. Образувано е по молба от И. Г. И., чрез адв. Г., с искане за допълване на решение № 2151 от 31.03.2022г. по адм. д. № 889/2022г. на АССГ, 41 с-в с присъждане на разноски в размер на 700лв. адвокатско възнаграждение и 10лв. държавна такса.

Ответникът по искането – министърът на вътрешните работи, редовно уведомен на 13.04.2022г., изразява становище за неоснователност на искането. Молителят е представил списък на разноските, в които не фигурира държавна такса. Поради това не може да я претендира с искане за допълване на решението. Същото се отнася и до адвокатското възнаграждение, доказателства за плащане на което не са представени преди даване ход на устните състезания. Договорът за правна защита не е подписан от адв. Г.. Освен това не е ясно как е определен размерът на разноските, който е различен в чл. 5, б. „а“ и б. „б“ от договора, и не съвпада нито с изплатения съгласно разписка от 16.01.2022г., нито с посочения в списъка на разноските. Това поражда съмнения, че всички тези документи са съставени след постановяване на съдебното решение. Част от дейностите в договора не се заплащат отделно съгласно Наредба №1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения. Алтернативно се поддържа отново възражението за прекомерност, направено в последното сз преди даване ход на устните състезания.

Производството по делото е било образувано по реда на чл. 145 и сл. от АПК по жалба на И. Г. И. от [населено място], чрез адв. Г., срещу заповед № 8121к-109 от 11.01.2022г. на министъра на вътрешните работи, с която е прекратено служебното правоотношение с жалбоподателя поради съкращаване на длъжността и отказ служителя да заеме друга предложена му длъжност, считано от датата на връчване на заповедта. С решение № 2151 от 31.03.2022г. по адм. д. № 889/2022г. съдът е отменил заповедта без да присъди разноски на жалбоподателя. В мотивите на решението е

посочил, че такива му се дължат само за адвокатско възнаграждение, защото само такава е претендирано в списъка на л. 432. От друга страна същите не са присъдени поради липса на доказателства, че реално са извършени. Жалбоподателят е получил препис от решението на 06.04.2022г. На 12.04.2022г., е депозирал молбата за допълване на решението чрез процесуалния си представител.

При извършената служебна проверка на молбата за изменение на решението, съдът установи, че същата е подадена в срока по чл. 248 от ГПК и е процесуално допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна по следните съображения:

Отговорността за разноските в съдебноадминистративното производство е гражданско облигационно отношение, което произтича от процесуалния закон и е уредено от него (арг. от чл. 143 от АПК). Състои се в правото на едната страна да иска и задължението на другата да плати направените разноски от страната, в чиято полза е решено делото. Щом административният акт, предмет на съдебен контрол бъде отменен като незаконосъобразен, разноските на адресата по повод на делото се възлагат в тежест на бюджета на издателя на акта. В съответствие с чл. 143 ал.1 от АПК, молителят има право на присъждане на разноски, при условие, че същите са действително направени, доказани и поискани в хода на процеса.

В случая претенцията за присъждане на разноски за държавна такса е направена за първи път в молбата за допълване по чл. 248 от ГПК, като липсва както в сз на 17.03.2022г., когато е даден ход на устните състезания, така и в списъка на разноските на л. 432. Процесуалният пропуск да се направи искане за присъждането ѝ до приключване на устните състезания не може да бъде отстранен в производството по изменение на решението в частта за разноските (арг. от чл. 80 от ГПК). В случая искането е направено след постановяване на решението, поради което е неоснователно.

Претенцията за присъждане на адвокатско възнаграждение е направена своевременно, но без представяне на доказателства, че същото е реално заплатено. Съгласно т. 1 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 г. по тълк. дело № 6/2012 г. на Общото събрание на Гражданската и Търговска колегия на Върховния касационен съд, съдебни разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението. В мотивите на същото е прието, че в договора за правна помощ следва да бъде указан видът на плащане, освен когато по силата на нормативен акт е задължително заплащането да се осъществи по определен начин - например по банков път. Когато възнаграждението е заплатено в брой, този факт следва да бъде отразен в договора за правна помощ, а самият договор да е приложен по делото. При това положение той има характер на разписка, с която се удостоверява, че страната не само е договорила, но и заплатила адвокатското възнаграждение. От изложеното следва, че договорът за правна помощ съдържа и информация за делото, по което ще се осъществи процесуалното представителство срещу договореното възнаграждение, поради което се явява основна предпоставка за преценката дължат ли се претендираните разноски. С оглед на това представянето на договор за правна защита и съдействие, преди приключване на делото по което се претендира присъждане на разноски, е основна предпоставка за преценката дължат ли се претендираните от страната разноски за адвокатско възнаграждение. Следва да се отбележи, че представянето на такъв договор за процесуално представителство, защита и съдействие и разписка за платена в брой сума с искането за изменение на решението, е ирелевантно за преценка основателността на искането, тъй като договорът и

разписката не са представени своевременно. Изложеното обосновава извод за неоснователност на искането за изменение на решението в частта за адвокатското възнаграждение. Дори да се приеме, че договор за правна защита в писмена форма не е изрично необходим, то представянето на доказателства за реално изплащане на адвокатско възнаграждение е абсолютна предпоставка за определяне на размера и за присъждането на разноски от този вид. Аргумент в тази посока е и факта, че в списъка на разносните жалбоподателят е претендирал разноски в един размер, а в квитанцията за заплатената в брой сума фигурира друг размер.

Поради тези съображения настоящият съдебен състав приема, че не са налице предпоставки за допълване на постановеното по делото решение в частта за разносните, предвид което искането е неоснователно и следва да бъде отхвърлено.

Воден от горното и на основание чл. 248, ал. 3 от ГПК, АССГ, II отделение, 41 състав,

О П Р Е Д Е Л И :

ОТХВЪРЛЯ молбата на И. Г. И., чрез адв. Г., за допълване на решение № 2151 от 31.03.2022г. по адм. д. № 889/2022г. на АССГ, 41 с-в в частта за разносните, като неоснователна.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО подлежи на обжалване в 7-дневен срок от съобщаването му на страните пред ВАС на РБългария. Преписи.

СЪДИЯ: